

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557977296/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

faling til Borgerne at oplyse Staden paa det Prægtigste med Fakler den første Aften, Kongen opholdt sig paa Slottet. Nu kom der den beroligende Tidende, at den danske Hær havde gjort Holdt i en temmelig stor Afstand fra Staden, og strax efter meldte Kongen sig høflig som Gjest hos Greverne ved sin Marsk, der rigtignok var ledsaget af en stærk Bedækning, men som bragte en egenhændig Skrivelse fra Kongen, hvori han bad Greverne undskyldte, at han uanmeldet gjorde sit Tilbagetog gjennem det Schwerinske, da han havde Sager af Vigtighed med Greverne at afgjøre.

Efter denne fredelige Anmeldelse reed Grev Henrik med sin Broder selv Kongen imøde, og samme Aften gjorde Kongen med et talrigt Følge sit Indtog gjennem Staden, høflig ledsaget af Grev Henrik og hans Broder, under et tvungent Glædesraab af de schwerinske Borgere, som oplyste Veien for ham med Fakler og Blus.

Paa Veien taledede Valdemar kun lidet, og der laae en Skye over hans stolte Pande, som truede med en heftig Vredesstorm. Ved fordobblen Opmærksomhed og Høflighed søgte den snilde Grev Henrik at formilde sin kongelige Gjest, og han besad i høj Grad den Gave med tilsyneladende Trohjertighed og venlige Ord at kunne afvæbne sin bitreste Fjende, naar han derved kunde opnaae en vigtig Hensigt. I det første Udbrud af sin Vrede var Valdemar ofte voldsom og uforsonlig; det vidste Grev Henrik af Erfaring; men han vidste ogsaa, at naar det kun lykkedes at tilbageholde eller aflede Kongens første heftige Vredesudbrud, var det siden ikke vanskeligt at stemme hans muntre ungdommelige Sind til Eftergivenhed og godmodig Skaansel.

Dette lykkedes ogsaa den listige Greve saa aldeles, at der ved Kongens prægtige og ærefulde Modtagelse paa Slottet, hvor dog Grev Adolphs Nærværelse synlig forstemte ham, ingen Leilighed blev givet ham til at give den Harme Luft, Høfligheden, som Gjest, tvang ham til at dæmpe. Den unge Grev Adolph var en Herre, som havde et mægtigt Herredømme over sig selv, uagtet hans bitre Fjendskab til Kongen, havde han dog billig Høiagtelse for hans store og sjeldne Egenskaber, og det forstemmende Indtryk, hans Nærværelse gjorde paa Valdemar, vidste han med ridderlig Finsed og Belevenhed at udlette, idet han syntes at have glemt alle forbigangne Stridigheder, og hilsende Kongen med Ærbødighed og tilsyneladende Velvillie. De vendiske Fyrsters plumpe, smigrende Høfligheder vare vel lidet skikkede til at inoegyde Kongen Tillid og Fortrolighed; men den listige